

listy Farské

Rímskokatolícka farnosť Nanebovzatia Panny Márie v Modre nad Cirochou

Ako za čias Jóba

Jób hovoril: „Či nie je tvrdý boj život človeka na zemi? A jeho dni ako dni nádenníka? Prahne po chládku ako otrok, ako nádenník čaká na výplatu. Mojm údelom sú mesiace plné sklamaní a noci plné strastí mojm podielom. Keď sa ukladám na odpočinok, hovorím: Kedy asi vstanem? A znova očakávam večer a zmietam sa v bolestiach až do súmraku.

Každý z nás túži po zdraví, šťastí, po radosi zo života. Toto si väčšinou aj prajeme, ak si blahoželáme. Okrem viery v Boha, má zdravie v živote každého z nás prvé miesto. Väčšinou si to uvedomujeme vtedy, keď prídu zdravotné problémy, rôzne choroby.

Mnohí z tých, ktorí na sebe, alebo na svojich blízkych zažili súčasnú pandémiu si kladú otázky ako si ich kládol starozákonný Jób. V jeho i v našom utrpení chýba svetlo „nádej“ do týchto temných dní. No veriaci túto nádej majú v Ježišovi Kristovi, ktorý dal utrpeniu nový zmysel.

OTEC LÁSKY: Boh, ktorého nasledujeme a poslúchame, nie je autoritatívny Boh, ktorý chce nad nami vládnuť ako nad otrokmi, ale je Bohom lásky, pokoja a radosi. Sú to napokon vlastnosti, ktoré vyhľadávajú ľudia všetkých kategórií. Mnohí sa pokúšajú nájsť túto radosť a lásku na nesprávnych miestach. Otcova láska k ľudstvu sa prejavuje v odpúšťaní hriechov. Ak človek niekomu, hoci neúmyselne, ublížil, dokonca aj keď uplynie viacero rokov, často mu nie je odpustené. Nie je ľahké zabudnúť na to, čo sa stalo v minulosti. Jedine Boh nám odpúšťa bezpodmienečne. Iba Boh nás úplne očisťuje od hriechov, ako keby sme ich nikdy nespáchali. Toto je Pán, ktorého nasledujeme. Je to Otec, ktorý hriešnemu synovi po návrate domov nekladie otázky, prečo odišiel, čo urobil a prečo to urobil. Jednoducho ho po jeho návrate domov objal.

PROGRAM 8.2.-14.2.	<i>Pozývajte Boha do nášho utrpenia</i>	
Pondelok – 8.2. Féria	<u>7.00</u>	†Michal † Helena † Jozef † Michal č. 108
Utorok – 9.2. Féria	<u>17.00</u>	† Pavlína Ontkocová 1. výročie smrti č. 26
Streda – 10.2. Svätej Školastiky, panny Spomienka	<u>7.00</u>	Na úmysel
Štvrtok –11.2. Féria Prebl. P. Márie Lurdskej Ľub. Spom		
Piatok – 12.2. Féria	<u>17.00</u>	† Sabina 2. výročie smrti
Sobota – 13.2. Féria	<u>8.00</u>	Za ZBP Diana 18 rokov života č. 308
NEDEĽA –14.2. ŠIESTA NEDEĽA CEZ ROK	<u>9.00</u>	Na úmysel

PROGRAM 15.2.-21.2.	<i>Odpúšťaj, odpúšťaj, odpúšťaj!</i>	
Pondelok – 15.2. Féria	<u>17.00</u>	Za ZBP a dary Ducha svätého pre Zdenu a Jozefa č. 165
Utorok – 16.2. Féria	<u>17.00</u>	† Mária č. 235
Streda – 17.2. Popolcová streda	<u>7.00</u>	† Michal Ontkoc
Štvrtok –18.2. Féria		
Piatok – 19.2. Féria	<u>17.00</u>	† Mária
Sobota – 20.2. Féria	<u>8.00</u>	† Melánia † Michal
NEDEĽA –21.2. PRVÁ POSTNÁ NEDEĽA	<u>9.00</u>	Na úmysel

1. Dňa 11.2. je 29. svetový deň chorých.

1. V stredu 17. 2. je Popolcová streda, ktorou sa začína pôstne obdobie. V stredu je prísny pôst a zdržovanie sa mäsitého pokrmu. Raz do syta sa môžeme najesť a dvakrát menej a to bezmäsitého pokrmu.
2. Budúcu nedeľu je zbierka na charitu.

*Zamyslenie: Odlúčenie od priamej účasti na sv.omši vo vlastnom chráme, nemožnosť ísť sa vyspovedať a pristúpiť k svätému prijímaniu, to je **pôst**, ktorý teraz prežíva každý veriaci.*

Takéto odlúčenie od blízkej prítomnosti s Ježišom je náš pôst. Cieľom každého pôstu má byť očistenie sa od hriechov, zanechanie toho, čo nám prekáža v živote žiť dobrý život. Je tu chvíľa vstúpiť si do svedomia a urobiť inventúru toho, čo tam máme, čím toto svedomie sme naplnili. Je čas poupratovať.

*Vydáva: RKFÚ Modra n. C. pre vnútornú potrebu farnosti.
Vychádza každú druhú nedeľu na základe požiadavky p. farára.
Texty pre Vás spracoval a upravil Ondrej. Text neprešiel jazykovou úpravou.*

Sv. Mária Egyptská – 6.stor.

Vieme, že v 12-tich rokoch opustila sv. Mária Egyptská rodičov, aby sa dostala do Alexandrie. Tam viedla 17 rokov veľmi neviazaný život. Jedného dňa uvidela plávajúcu loď s veľmi zvláštnou posádkou. Pýtala sa ich, kto sú a kam plávajú. Odpovedali jej, že sú pútnici a plavia sa do Jeruzalema na sviatok Povýšenie Svätého kríža. Nastúpila k nim na palubu a odplavila sa s nimi. Po príchode sa zúčastnila slávnosti, a keď prišla k chrámu, zostala stáť, ako prikovaná neznámou silou. Preľaknutá pohliadla na obraz Panny Márie a prenikol ju pocit veľkej ľútosti nad hriešnym životom, ktorý dovtedy viedla. Potom mohla vstúpiť do chrámu a uctila si sväté drevo kríža. Nezostala tam dlho. „Keď prekročíš Jordán, nájdeš pokoj“ – povedala jej Panna Mária. Nasledujúci deň sa Mária vyspovedala a prijala sväté prijímanie. Následne prekročila rieku, za ktorou sa rozprestierala púšť.

Odvtedy žila 47 rokov v púšti, stále sama, bez toho, aby stretávala ľudí, či zvieratá. Jej koža vyschla, vlasy jej zbeleli, no podľa prísľubu Panny Márie našla v tej nehostinnej púšti pokoj svojej duše.

Str. 136-137

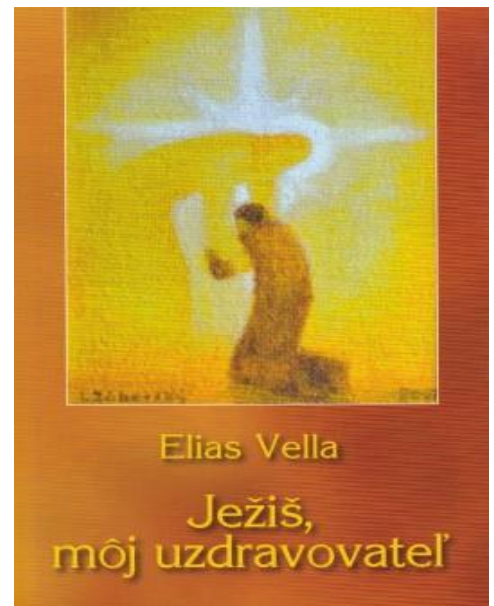
Ježiš môj priateľ

Pravý priateľ nie je ten, ktorý prichádza za nami, aby si od nás niečo vypýtal. Priateľ si nič nepýta, on dáva. Priatelia nemusia spolu veľa hovoriť, ale v plnosti prežívajú prítomnosť jeden druhého.

Pravý priateľ je ten, ktorý sa teší z našej prítomnosti. Na tomto stupni sa začína cesta za Pánom v modlitbe. Je to nová cesta s novými skúsenosťami, keď žijeme s priateľom, ktorým je Ježiš.

Spomeňte si na nadšenie Márie Magdalény, keď Ježiš vyšiel z hrobu a zjavil sa jej v záhrade. Povedali si iba dve slová. Ježiš ju oslovil: „Mária!“ a Mária odpovedala: „Rabbuni“. V týchto slovách môžeme vycítiť hlboké duchovné priateľstvo, ktoré bolo medzi Ježišom a Máriou Magdalénou.

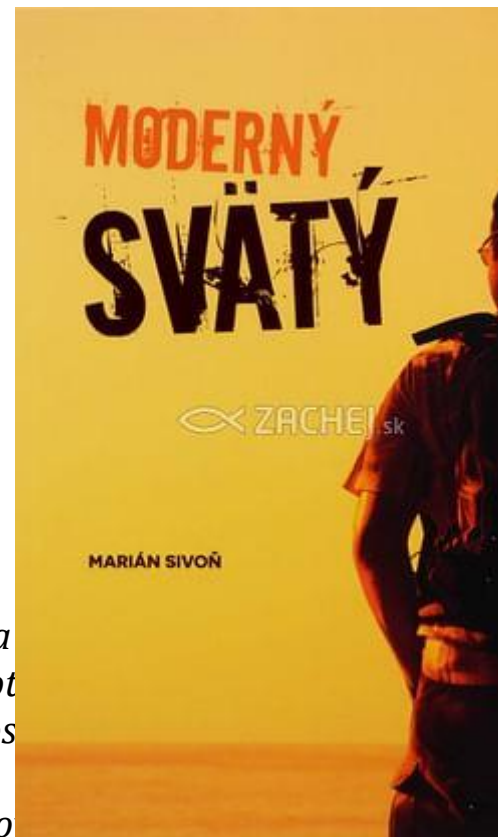
Podobne skutočné priateľstvo môžeme cítiť aj pri poslednej večeri medzi Ježišom a apoštolom Jánom. Keď si Ján kladie hlavu na hrud' Pána Ježiša, on hovorí tieto slová: „Už vás nenazývam sluhami, ale nazval som Vás priateľmi, lebo teraz vám môžem zveriť všetko, čo som počul od svojho Otca.“

Moderný svätý – Hovoríš aj „ďakujem“

Istý kňaz rozprával raz o svojom priateľovi, ktorý bol nevidiaci; nemal to potešenie vidieť svet okolo seba. Nevidel nič z toho, na čo my hľadáme dennodenne. Nikdy nevidel slnko, nevidel stromy, lesy, lúky. Nevidel psa, ktorý ho dennodenne sprevádzal. Nevidel ani ľudí, s ktorými sa stretával: svojich blízkych, priateľov a známych. Nevedel ako vyzerajú. Raz spomínaný kňaz viedol s týmto svojím priateľom rozhovor. Medziiným prišla reč na modlitbu: „Prosil si už niekedy Boha o to, aby ti dal zrak, aby si mohol vidieť?“ Na to slepec odvetil: „Ešte nikdy.“ Kňaz nechápal, a preto zvedavo pokračoval: „A prečo si nikdy neprosil Boha, aby si videl? Neveríš Bohu? Nemodlíš sa?“ Slepec sa usmial a povedal: „Myslím, že sa dosť veľa modlím a modlím sa začnem ďakovať Bohu za všetko čo mám. Ďakujem mu za život za rôzne veci, ktoré denne dostávam, za Božiu lásku a starosť. Ďakujem, tak mi akosi neostáva čas prosiť.“

Nádherne vyznanie. Núti ma priznať si, že slepec videl o mnoho, čo máme zdravé oči. Často totiž vidíme a pozeráme stále na jednu vec, ktorá nám chýba, no nevidíme sto vecí, čo už máme. A keď už tú vec máme, zas vidíme inú, ktorú chceme. A tak nám stále niečo chýba a stále niečo chceme a stále o niečo prosíme. A nezostáva nám priestor na vdáčnosť. Sme totiž slepi, slepi na Božie dary. Jedna vec, ktorú ešte nemáme a chceme, bráni nám vidieť sto ďalších, ktoré máme. **str. 119 – 120**

Petr Weissman – Láskavé slovo na každý deň

„Je zaujímavé, že z generácie na generáciu sú deti stále horšie a rodičia stále lepší, navyiac zo stále horších detí vyrastajú stále lepší rodičia“ (W. L. Brudzinski)

Čím sme starší, tým viac žijeme v tom, že my máme patent na život, že naša generácia žila dobre, a že terajšia mládež je zlá, nežije správne, nemá zmysel pre mravné zásady, neváži si autority.

Chalíl Džibrán raz napísal: „Vaše deti nie sú vašimi deťmi. Sú synmi a dcérami túžby života po sebe samej. Prechádzajú vami, ale nie sú z vás. A aj keď ste s nimi, aj tak vám nepatria. Môžete im dať svoju lásku, ale nemôžete im dať svoje myšlienky, pretože majú svoje myšlienky. Môžete ich telám dať svoj príbytok, ale nie svoju dušu, pretože ich duša býva v „dome budúcnosti“, ktorý vy nemôžete navštíviť ani vo svojich snoch.“

Môžete sa pokúsiť byť ako oni, ale nepokúšajte sa ich premeniť na samých seba. Život totiž sa nevracia späť, ale napreduje.

„Najväčšie šťastie je, keď človek vie, prečo je nešťastný.“

Lev Nikolajevič Tolstoj rozprával príbeh o jednom chudobnom roľníkovi, ktorému akýsi bohatý statkár ponúkne, že môže dostať toľko pôdy, koľko bude chcieť, stačí len, keď obíde pozemok od východu do západu slnka, a to len s jednou podmienkou: že sa vráti presne na to isté miesto, odkiaľ vykročil.

Chudobný roľník sa vydal kludným krokom, aby obišiel svoj nový pozemok. Po istej dobe podľahol pokušeniu obísť čo najväčší kus pôdy, zrýchlil krok a jeho oči žiarili stále väčšou túžbou. Obchádzal stále väčším kruhom, zrýchlil chôdzu až začal bežať. Na pokraji síl došiel večer k bodu, odkiaľ vyšiel, s pocitom, že mu teraz patrí obrovský kus zeme. Od vyčerpania sa zrútil a zomrel. Jeho srdce a organizmus neboli pripravené na takú námahu. Teraz mu stačí kúsok zeme pod jeho hrob.